

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 19. august 2026 blev i sag nr. 105101:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

Privatsikring A/S
Midtermolen 7
2100 København Ø

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har ulykkesforsikring. I klageskema af 9/1 2026 samt i vedlagte bilag har klageren bl.a. anført:

"Sagen vedrører Privatsikrings afgørelse om forholdsmæssig nedsættelse af erstatning efter forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2 i forbindelse med en ulykkesskade.

Jeg er forsikret ved Privatsikring Ulykke ..., som er en heltidsulykkesforsikring, der dækker hele døgnet. På policen er min beskæftigelse registreret som kontorarbejde.

Skaden indtraf under fysisk træning. Træningen omfattede ikke ... eller anvendelse af særligt udstyr, og aktiviteten adskilte sig efter sin karakter ikke fra almindelig motion/fritidstræning.

Privatsikring har anerkendt, at der foreligger et dækningsberettiget ulykkestilfælde, men har nedsat erstatningen forholdsmæssigt med henvisning til, at træningen havde sammenhæng med mit frivillige virke som [beredskabspersonel], som ikke var oplyst ved forsikringens tegning, og at korrekt præmie derfor ville have været højere.

Jeg er uenig i nedsættelsen og gør gældende, at der ikke forelå en reel og væsentlig fareforøgelse i den konkrete skadessituation, idet skaden opstod under almindelig fysisk træning, som efter forsikringsbetingelserne er dækningsberettiget. Endvidere gøres det gældende, at forsikringsbetingelsernes bestemmelse om oplysningspligt ved ændring af beskæftigelse ikke klart omfatter den foreliggende situation.

Sagen ønskes derfor prøvet ved Ankenævnet for Forsikring.

Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?

Jeg ønsker, at Privatsikring ophæver den forholdsmæssige nedsættelse foretaget efter forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2, og udbetaler erstatningen fuldt ud i overensstemmelse med forsikringsaftalen.

Såfremt selskabet fastholder, at der foreligger en risikoændring, ønsker jeg subsidiært, at nedsættelsen reduceres væsentligt, således at den står i rimeligt forhold til den konkrete aktivitet og den faktiske risikoprofil på skadestidspunktet.

Komplet redegørelse for sagen

1. Parter og forsikring

Jeg er forsikringstager og forsikret under Privatsikring Ulykke, policenr. ...

Forsikringen er en heltidsulykkesforsikring, der ifølge policen "dækker hele døgnet". På policen er min beskæftigelse registreret som kontorarbejde.

2. Skaden

Jeg kom til skade i forbindelse med fysisk træning. Træningen var almindelig fysisk træning og omfattede ikke ... eller anvendelse af særligt udstyr. Aktiviteten adskilte sig efter min opfattelse ikke fra almindelig fritidsmotion.

Skaden er anmeldt til Privatsikring som en skade under ulykkesforsikringen.

3. Privatsikrings afgørelse

Privatsikring har truffet afgørelse om at nedsætte erstatningen forholdsmæssigt med henvisning til forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2.

Selskabet har begrundet nedsættelsen med, at jeg på skadestidspunktet deltog i fysisk træning som led i mit frivillige virke som [beredskabspersonel], og at aktiviteten derfor havde en klar og direkte sammenhæng med dette virke. Privatsikring har samtidig lagt til grund, at mit frivillige virke som [beredskabspersonel] ikke var oplyst ved forsikringens tegning, og at forsikringen/præmien var beregnet ud fra, at jeg alene udførte kontorarbejde.

Selskabet har oplyst, at præmien i februar 2025 var:

- 1.399 kr. årligt ved oplysning om udelukkende kontorarbejde, og
- 1.786 kr. årligt ved kombination af kontorarbejde og bierhverv som [beredskabspersonel].

Privatsikring har beregnet forholdstallet som 1.399/1.786 og har på den baggrund nedsat erstatningen forholdsmæssigt.

4. Min klage til Privatsikring og selskabets klagesvar

Jeg klagede til Privatsikring over nedsættelsen og gjorde gældende, at træningen var almindelig fysisk træning uden særlige risikomomenter, og at skaden kunne være opstået under almindelig dagligdags bevægelse eller fritidsmotion.

Privatsikring har i klagesvaret fastholdt afgørelsen og anført, at det afgørende ikke alene er skadens konkrete karakter, men om den forsikrede aktivitet falder inden for en risikoprofil, som ikke er afspejlet i den betalte præmie, idet mit frivillige virke som [beredskabspersonel] efter selskabets vurdering udgør en sådan risikoændring.

Selskabet har samtidig oplyst om mulighed for at indbringe sagen for Ankenævnet for Forsikring.

5. Hvad uenigheden består i

Uenigheden angår, om Privatsikring har haft grundlag for at anvende forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2 og foretage en forholdsmæssig nedsættelse i den konkrete situation.

Jeg gør gældende, at der ikke forelå en reel og væsentlig fareforøgelse i den konkrete skadessituation, idet skaden indtraf under almindelig fysisk træning, som i sin karakter svarer til almindelig fritidsmotion.

Jeg henviser i den forbindelse til forsikringsbetingelsernes Fællesbestemmelser pkt. 4.1, hvor Privatsikring angiver, at "Almindelig sportsudøvelse ... dækker vi" (sportsaktiviteter, der ikke er defineret som farlig sport). Træningen var ikke professionel sport og var ikke farlig sport.

Jeg gør endvidere gældende, at forsikringsbetingelsernes bestemmelse i pkt. 14 om "Husk at oplyse om ændringer" er generelt formuleret, idet der står, at jeg skal kontakte selskabet, hvis jeg "ændrer beskæftigelse". Jeg har fortsat min primære beskæftigelse som kontorarbejde, og jeg mener ikke, at vilkåret klart beskriver, at almindelig fysisk træning – som efter vilkårene er dækningsberettiget – skal medføre en risikoklassificering alene fordi træningen efter selskabets opfattelse har tilknytning til et frivilligt virke.

Sammenfattende gør jeg gældende, at vurderingen af fareforøgelse må tage udgangspunkt i aktivitetens konkrete karakter og risikoprofil på skadestidspunktet, og at det forhold, at træningen efter selskabets opfattelse har et [beredskabspersonels] relateret formål, ikke i sig selv kan begrunde en forholdsmæssig nedsættelse.

6. Hvad jeg ønsker

Jeg ønsker, at Privatsikring skal ophæve den forholdsmæssige nedsættelse og udbetale erstatningen fuldt ud i overensstemmelse med forsikringsaftalen.

Subsidiært ønskes, at nedsættelsen reduceres væsentligt, hvis Ankenævnet måtte finde, at der foreligger et grundlag for en vis nedsættelse, idet den foretagne nedsættelse efter min opfattelse ikke står i rimeligt forhold til den konkrete aktivitet og risikoprofil i skadessituationen."

Selskabet har den 31/1 2026 til nævnet bl.a. redegjort for sagsforløbet og afgørelsen således:

"Der klages over erstatningsopgørelsen for så vidt angår et anmeldt ulykkestilfælde under klagerens ulykkesforsikring.

Codan skal i det følgende besvare klagen.

Sagsforløb

Klageren har tegnet ulykkesforsikring i selskabet. Police samt gældende forsikringsbetingelser fremlægges som **bilag A og B**.

Klageren stod på skadestidspunktet med heltidsdækning og med beskæftigelse angivet som udelukkende kontorarbejde.

Klageren anmeldte ved skadeanmeldelse af 26. marts 2025, at han var kommet til skade med højre knæ, da han havde fået et vrid i knæet under et løft. Han angav i skadeanmeldelsen sit daglige

arbejde til at være [kontormedarbejder], og at skaden var sket i fritiden. Kopi af skadeanmeldelsen fremlægges som **bilag C**.

Vi anerkendte ved brev af 1. april 2025 ulykken som omfattet af forsikringen.

Den 29. april 2025 ringede klageren ind og oplyste, at han havde været på et Privathospital og at en scanning havde vist, at menisken var ødelagt.

Ved brev af 30. april 2025 udbetalte vi strakserstatning på i alt 17.990 kr., svarende til 1 % af forsikringssummen.

Den 2. december 2025 ringede klageren ind og oplyste, at sagen også var anmeldt som arbejds-skade, da skaden var sket i forbindelse med hans arbejde som frivillig [beredskabspersonel].

Da klagerens beskæftigelse på policen var angivet som udelukkende kontorarbejde, gjorde vi i brev af 16. december 2025 klageren opmærksom på, at der ville blive udbetalt forholdsmæssig erstatning (beregnet i forhold til betalt præmie og den præmie der skulle have været betalt). Kopi af vores brev fremlægges som **bilag D**.

Den 18. december 2025 modtog vi en indsigelse over vores afgørelse (**bilag E**). Denne blev af vores klageansvarlige besvaret den 22. december 2025, hvor afgørelsen blev fastholdt. Kopi af klagesvar fremlægges som **bilag F**.

Sagen er herefter indbragt for Ankenævnet for Forsikring.

Vores vurdering

Efter modtagelsen af ankenævnsklagen har vi gennemgået sagen på ny, dog uden at finde anledning til at ændre vores afgørelse.

Klageren gør i sin klage til nævnet gældende, at der ikke forelå en reel og væsentlig fareforøgelse i den konkrete skadesituation, da skaden opstod under almindelig fysisk træning, som efter forsikringsbetingelserne er dækningsberettigende, og at forsikringsbetingelsernes bestemmelse om oplysningspligt ved ændring af beskæftigelse ikke klart omfatter den foreliggende situation.

Det fremgår af forsikringsbetingelsernes punkt 14, at

'du skal straks kontakte os, hvis:

- *Du ændrer beskæftigelse, herunder også hvis du skifter fra at arbejde som lønmodtager til at være selvstændig erhvervsdrivende.*
- *Du har en fritidsulykkesforsikring og får nedsat arbejdstiden til mindre end 30 timer om ugen eller ophører med at være lønmodtager.*

Vi betragter disse omstændigheder som en ændring af en fareomstændighed, og det kan have betydning for pris og vilkår for din forsikring. Når vi modtager dine opdaterede oplysninger, vurderer vi, om forsikringen kan fortsætte, og på hvilke betingelser der fremover vil gælde for den.

Får vi ikke besked om ovennævnte ændringer, kan erstatningen blive nedsat eller bortfalde'.

Ifølge forsikringsaftalelovens § 121 kan erstatningen nedsættes forholdsmæssigt (beregnet i forhold til den betalte præmie og den præmie, der skulle være betalt), hvis der i forsikringstiden indtræder en i policen bestemt og tydeligt angivet fareforøgende omstændighed.

Det afgørende efter § 121 er, om ændringen af de faktiske omstændigheder efter selskabets vurdering indebærer en risikoforøgelse.

Retsvirkningen efter § 121 er uafhængig af, om der er årsagssammenhæng mellem den fareforøgende omstændighed og forsikringsbegivenhedens indtræden.

Det er derfor ikke afgørende, om skaden opstod under omstændigheder der havde direkte forbindelse til klagerens arbejde som [beredskabspersonel], da træningen foregik mens klageren var på arbejde som [beredskabspersonel], og havde til formål at vedligeholde den fysiske form, der kræves i dette virke.

Ved vurderingen af, om der foreligger en fareforøgende omstændighed, vil forsikringsaftalens ordlyd have betydning, ligesom branchekutyme efter omstændighederne også vil kunne spille en rolle, jf. AK 86.865, hvor nævnets flertal netop tillagde det betydning, at selskabets indtegningspolitik, hvorefter forsikredes bibeskæftigelse havde betydning for tarifieringen ved heltidsulykkesforsikring, var i overensstemmelse med branchekutymen.

Arbejdet som [beredskabspersonel] er fysisk krævende og ikke uden helbredsmæssige risici. Karakteren og arten af arbejdet adskiller sig således væsentligt fra almindeligt kontorarbejde. Arbejdet som frivillig [beredskabspersonel] kræver desuden, at man tager en uddannelse, som består af to dele – Grunduddannelse Indsats (GUI) og efterfølgende Funktionsuddannelse Indsats (FUI). Forinden skal man tage et grundlæggende førstehjælpskursus. Grunduddannelsen er tilrettelagt som en blanding mellem aften- og weekenduddannelse med et modul pr. uge, mens funktionsuddannelsen som regel gennemføres over fire uger og afsluttes med en praktisk prøve, som skal gennemføres på tilfredsstillende vis for at man kan kvalificere sig til at virke som [beredskabspersonel].

Det er åbenbart, at en sådan væsentlig ændring i klagerens erhvervmæssige aktivitet – uanset at der er tale om en bibeskæftigelse – kan have betydning for selskabets risikovurdering og derfor burde ændringen have været oplyst til selskabet.

Vores policeafdeling har på vores forespørgsel oplyst, at forsikringspræmien for en heltidsulykkesforsikring, hvor beskæftigelsen er oplyst til udelukkende at være kontorarbejde er 1.399 kr. årligt, mens forsikringspræmien, hvor beskæftigelsen er oplyst til at være kontorarbejde med bibeskæftigelse som [beredskabspersonel] er 1.786 kr. årligt.

Den korrekte præmie ville således have været højere, hvis bibeskæftigelsen som [beredskabspersonel] havde været oplyst til selskabet ved forsikringens tegning eller senere ændring.

Under henvisning til det ovenfor anførte fastholder vi at erstatningen skal udbetales forholdsmæssigt."

Klageren har i brev/mail af 4/2 2026 til nævnet bl.a. anført:

"Privatsikrings udtalelse flytter efter min opfattelse fokus fra den konkrete aktivitet, hvor skaden indtraf, til en generel betragtning om [beredskabspersonels] virke. Dette er ikke i overensstemmelse med forsikringsbetingelserne eller en konkret risikovurdering.

Ankenævnet *for* Forsikring

6.

105101

1. Aktivitetens karakter – ikke formålet – bør være afgørende

Privatsikring lægger afgørende vægt på, at aktiviteten havde sammenhæng med mit frivillige virke som [beredskabspersonel]. Jeg gør gældende, at vurderingen af risiko og eventuel fareforøgelse må tage udgangspunkt i aktivitetens konkrete karakter på skadestidspunktet.

Skaden opstod under almindelig fysisk træning uden ... eller anvendelse af særligt udstyr. Aktiviteten adskilte sig således ikke fra almindelig fritidsmotion og kunne lige så vel være opstået under træning i et almindeligt motionscenter.

I forsikringsbetingelsernes Fællesbestemmelser pkt. 4.1 fremgår det udtrykkeligt, at 'Almindelig sportsudøvelse dækker vi'. Selskabet forholder sig ikke til denne bestemmelse i sin udtalelse, selv om den er central for vurderingen af den konkrete aktivitet.

2. Oplysningspligtens rækkevidde er ikke tilstrækkeligt klar

Privatsikring henviser til pkt. 14 i betingelserne om pligt til at oplyse ændring af beskæftigelse. Jeg har imidlertid ikke ændret min primære beskæftigelse, som fortsat er kontorarbejde.

Vilkåret omtaler "ændrer beskæftigelse", men beskriver ikke tydeligt, at almindelig fysisk træning – som i sig selv er dækningsberettiget – skal medføre ændret risikoklassificering, alene fordi træningen efter selskabets opfattelse har tilknytning til frivilligt virke. Efter min opfattelse er vilkåret ikke tilstrækkeligt klart til at danne grundlag for en forholdsmæssig nedsættelse i den foreliggende situation.

3. Manglende proportionalitet

Selv hvis Ankenævnet måtte finde, at der foreligger grundlag for at anvende forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2, bør nedsættelsen afspejle den konkrete risiko ved den aktivitet, hvorunder skaden indtraf.

Selskabet baserer sin vurdering på en generel risikobetragtning om [beredskabspersonels]virke, uden at godtgøre, at den konkrete aktivitet – almindelig fysisk træning – havde et forhøjet risikoniveau sammenlignet med almindelig fritidsmotion, som forsikringen udtrykkeligt dækker.

På denne baggrund fastholder jeg min påstand om, at den forholdsmæssige nedsættelse bør tilsidesættes, subsidiært reduceres væsentligt."

Klageren har fremlagt nævnspraksis og i kommentar af 4/2 2026 til nævnet bl.a. anført:

"Vedrørende praksis om "ændring af beskæftigelse" og fareforøgelse – samt selskabets henvisning til tidligere kendelse

Ankenævnet har i en række kendelser fastslået, at begrebet 'ændring af beskæftigelse' skal fortolkes snævert, og at forsikringsselskaber ikke kan udvide risikoklassifikationen uden klar hjemmel i forsikringsbetingelserne.

I kendelse nr. **65.684** fandt nævnet, at aftjening af værnepligt ikke kunne anses som en ændring af beskæftigelse i forsikringsbetingelsernes forstand, og at selskabet derfor ikke var berettiget til at foretage forholdsmæssig nedsættelse. Kendelsen viser, at ikke enhver ændring i aktivitet eller tilknytning kan sidestilles med en ændring af den forsikredes erhvervsmæssige status.

Tilsvarende fastslog nævnet i kendelse nr. **65.656**, at enkeltstående aktiviteter, som kunne ligne erhvervsmæssigt arbejde, ikke i sig selv udgjorde en ændring af beskæftigelse. I den sag fandt nævnet, at en pensionists hjælp med murerarbejde ikke kunne begrunde pro rata nedsættelse.

Kendelsen understreger, at der skal foreligge en reel og varig ændring i beskæftigelsesforholdet – ikke blot aktivitet, der kan ligne et erhverv.

Endvidere fandt nævnet i kendelse nr. **55.933**, at et vilkår om risikoforandring ved "ændring af beskæftigelse" ikke med tilstrækkelig klarhed omfattede bibeskæftigelse som livredder. Selskabet kunne derfor ikke nedsætte erstatningen forholdsmæssigt. Kendelsen viser, at vilkår om ændring af beskæftigelse skal være klart og entydigt formuleret for at kunne begrunde nedsættelse efter forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2.

Fælles for disse kendelser er, at Ankenævnet kræver en klar, reel og dokumenteret ændring i den forsikredes beskæftigelses- og risikoprofil, før der kan ske forholdsmæssig nedsættelse. En udvidende fortolkning af begrebet "ændring af beskæftigelse" accepteres ikke.

Vedrørende selskabets henvisning til tidligere kendelse

Privatsikring henviser til en tidligere kendelse som støtte for anvendelsen af forsikringsaftalelovens § 121.

Jeg gør gældende, at den pågældende kendelse har begrænset relevans for nærværende sag. Den omhandlede sag vedrørte en tvist om medicinsk årsagssammenhæng og betydningen af forud bestående eller degenerative lidelser i relation til dækning under en ulykkesforsikring. Afgørelsen tog således primært stilling til, om de konstaterede gener kunne anses for forårsaget af den anmeldte hændelse eller måtte tilskrives underliggende sygdomsforhold.

Den foreliggende sag angår derimod ikke medicinsk årsagssammenhæng, men fortolkningen af forsikringsbetingelserne i relation til aktivitetens karakter og spørgsmålet om påstået fareforøgelse som følge af manglende oplysning om frivilligt virke. Problemstillingen her er, om en skade opstået under almindelig fysisk træning – som efter betingelsernes Fællesbestemmelser pkt. 4.1 er udtrykkeligt dækningsberettiget som 'almindelig sportsudøvelse' – kan anses for at falde uden for den forudsatte risikoprofil alene på grund af aktivitetens formål eller tilknytning.

Den kendelse, selskabet henviser til, tager ikke stilling til denne type fortolkningsspørgsmål om aktivitetens karakter eller om rækkevidden af oplysningspligt ved ændring af beskæftigelsesforhold. Henvisningen kan derfor ikke tillægges afgørende betydning ved vurderingen af, om betingelserne for forholdsmæssig nedsættelse efter forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2 er opfyldt i denne sag.

På denne baggrund fastholder jeg, at der ikke foreligger en sådan klar og reel ændring af min beskæftigelses- eller risikoprofil, som kan begrunde forholdsmæssig nedsættelse, særligt når skaden indtraf under almindelig fysisk træning, som forsikringen udtrykkeligt dækker."

Selskabet har i brev af 17/3 2026 til nævnet bl.a. anført:

"Klageren anfører, at selskabet i dets afgørelse har lagt afgørende vægt på, at aktiviteten havde sammenhæng med klagerens frivillige virke som [beredskabspersonel].

Som oplyst i selskabets tidligere svar til nævnet af 31. januar 2021 er det afgørende ifølge bestemmelsen i § 121, om ændringen af de faktiske omstændigheder efter selskabets vurdering indebærer en risikoforøgelse.

Det fremgår klart af forsikringsbetingelserne, at enhver ændring i beskæftigelse betragtes som en ændring af fareomstændighed, som skal meddeles selskabet og at en undladelse heraf kan medføre nedsættelse eller bortfald af erstatningen.

Det er herefter uden betydning, om der er årsagssammenhæng mellem den fareforøgende omstændighed og forsikringsbegivenhedens indtræden, og de konkrete omstændigheder der har ført til skaden i aktuelle sag, har således heller ikke været afgørende for selskabets vurdering af sagen. Når der tegnes ulykkesforsikring i selskabet, beregnes præmien for forsikringen ud fra statistikker om skadeshypighed inden for de forskellige typer af erhverv. Herefter inddeles de forskellige erhverv i fareklasser.

Har man flere forskellige erhverv, tarifieres præmien efter det erhverv med størst risiko. I selskabet tarifieres erhvervet som [beredskabspersonel] som tidligere oplyst i en højere fareklasse end almindeligt kontorarbejde og medfører dermed også en højere præmie for forsikringen.

Klageren har henvist til en række tidligere kendelser, som dog efter selskabets opfattelse ikke er sammenlignelige med aktuelle sag. Dét at aftjene værnepligt, som 65.684 omhandlede, har efter selskabets opfattelse en så særegen karakter, at hvervet/aktiviteten ikke kan sammenlignes med andre erhverv.

Heller ikke 65.656, der vedrørte enkeltstående vennetjenester, kan sammenlignes med erhvervet som frivillig [beredskabspersonel], der både i sin art og sit omfang må antages at adskille sig væsentligt fra sådanne "ad hoc-opgaver", som vennetjenester har karakter af.

Selskabet må på baggrund heraf fortsat fastholde, at det i henhold til forsikringsaftalelovens § 121 har været berettiget til at nedsætte erstatningen som sket."

Klageren har i kommentar af 18/3 2026 til nævnet bl.a. anført:

"1. Om anvendelsen af forsikringsaftalelovens § 121

Selskabet har anført, at det efter forsikringsaftalelovens § 121 er uden betydning, om der er årsagssammenhæng mellem den påståede fareforøgelse og den indtrufne skade, og at det alene er afgørende, om der er sket ændring i beskæftigelse.

Jeg er ikke enig i denne fortolkning.

Efter praksis fra Ankenævnet for Forsikring kan § 121 ikke anvendes alene på baggrund af en formel ændring i beskæftigelse, hvis den ændrede omstændighed ikke har haft reel betydning for den risiko, der førte til skaden. Bestemmelsen må anvendes under hensyn til, om den konkrete situation indebar en forhøjet risiko i forhold til den forsikring, der var tegnet.

I den foreliggende sag opstod skaden under almindelig fysisk træning uden ... og uden særlige risikomomenter. Skaden opstod i forbindelse med et almindeligt løft, som kunne være foretaget i

enhver anden sammenhæng, herunder ved privat motion, fritidsaktivitet eller almindelige daglige gøremål.

Den konkrete situation adskilte sig således ikke fra almindelig fysisk aktivitet, som er forenelig med forsikring tegnet for kontorarbejde.

Hvis selskabets fortolkning lægges til grund, vil enhver person med et bierhverv eller frivilligt hverv i en højere fareklasse risikere nedsættelse af erstatningen ved enhver skade, uanset om skaden har sammenhæng med dette hverv. En sådan generel anvendelse af § 121 har ikke støtte i nævnets praksis.

2. Om karakteren af [beredskabsarbejdet]

Selskabet har betegnet [beredskabsarbejdet] som et erhverv og har lagt til grund, at dette i sig selv medfører placering i en højere fareklasse.

Der er imidlertid tale om frivilligt [beredskabsarbejde], som kun udøves lejlighedsvis, og hvor risikoen varierer betydeligt afhængigt af den konkrete aktivitet.

Den skade, der er indtruffet, opstod ikke under en indsats eller en øvelse med forhøjet risiko, men under almindelig fysisk træning. Den konkrete aktivitet adskilte sig ikke fra almindelig motion, som også personer med kontorarbejde udfører.

Det er derfor ikke godtgjort, at den konkrete situation indebar en højere risiko end den, som lå til grund for den tegnede forsikring.

3. Om selskabets henvisning til forsikringsbetingelserne

Selskabet har anført, at det fremgår af forsikringsbetingelserne, at enhver ændring i beskæftigelse skal meddeles selskabet, og at undladelse heraf kan medføre nedsættelse eller bortfald af erstatningen.

Forsikringsbetingelser kan imidlertid ikke udvide adgangen til nedsættelse ud over det, der følger af forsikringsaftalelovens § 121. Bestemmelsen forudsætter, at der foreligger en reel fareforøgelse, og at selskabet kan godtgøre, at forsikringen ville være tegnet på andre vilkår eller til en anden præmie.

Det kan derfor ikke i sig selv føre til nedsættelse, at der er sket en ændring i beskæftigelse, hvis den ændrede omstændighed ikke har haft betydning for den konkrete risiko, der førte til skaden. Det bemærkes endvidere, at der i denne sag ikke er tale om et skift i hovedbeskæftigelse, men om frivilligt arbejde, som kun udøves lejlighedsvis.

Formuleringen om, at enhver ændring i beskæftigelse udgør en fareforøgelse, kan ikke forstås således, at nedsættelse kan ske uden en konkret vurdering af risikoen i den enkelte situation.

4. Om uklarhed i forsikringsbetingelserne og oplysningspligt

Jeg har ikke haft anledning til at opfatte mit frivillige [beredskabspersonels] arbejde som en ændring i beskæftigelse i forsikringsbetingelsernes forstand.

Hvis det havde været tydeligt, at frivilligt arbejde af denne karakter skulle meddeles selskabet, ville jeg naturligvis have oplyst dette.

Det forhold, at der i nævnets praksis findes flere sager, hvor spørgsmålet om oplysningspligt vedrørende bierhverv, værnepligt eller andre aktiviteter har givet anledning til tvivl, viser efter min opfattelse, at bestemmelsen ikke kan anses for så klar, som selskabet gør gældende.

Efter almindelige forsikringsretlige principper må uklare eller brede formuleringer i forsikringsbetingelserne fortolkes til fordel for forsikringstageren.

5. Om sammenlignelighed med tidligere kendelser

Selskabet har anført, at de kendelser, der er henvist til, ikke er sammenlignelige.

Det afgørende i disse kendelser er imidlertid, at nævnet har lagt vægt på den konkrete risiko i situationen og ikke alene på en formel ændring i beskæftigelse.

Den foreliggende sag adskiller sig ikke principielt fra disse afgørelser, idet skaden opstod under en aktivitet, som ikke indebar en forhøjet risiko i forhold til almindelig fysisk aktivitet.

6. Om fareklasse og præmieberegning

Selskabet har anført, at præmien fastsættes ud fra statistikker og fareklasser, og at [beredskabs-personel] er placeret i en højere fareklasse.

Dette er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at foretage en nedsættelse efter forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2.

En forholdsmæssig nedsættelse forudsætter, at selskabet kan dokumentere

- hvilken fareklasse der konkret skulle have været anvendt
- hvilken præmie der konkret ville have været opkrævet
- hvordan forholdet mellem præmierne er beregnet
- hvilke vilkår der konkret ville have været gældende

Selskabet har ikke fremlagt denne dokumentation.

Det bemærkes endvidere, at skaden ikke opstod under en aktivitet med forhøjet risiko, og at det derfor ikke er godtgjort, at den konkrete situation svarer til den risiko, som ligger til grund for den højere fareklasse.

7. Samlet vurdering

På denne baggrund gøres det gældende,

- at betingelserne for nedsættelse efter forsikringsaftalelovens § 121 ikke er opfyldt,
- subsidiært at selskabet ikke har dokumenteret grundlaget for nedsættelsen,
- og at erstatningen derfor bør fastsættes uden reduktion."

Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen, hvoraf nogle gengives nedenfor. Det fremgår af skadesanmeldelsen af 26/3 2026:

"Hvordan skete ulykken?

Vrid i knæ under et løft.

Hvad var årsagen til, at ulykken skete?

Vrid i knæ under et løft.

Hvilken legemsdel er beskadiget ved ulykken?

Knæ højre

Er der optaget politirapport?

Nej

Var du fuldstændig rask og arbejdsdygtig, da ulykken skete?

Ja

Hvad var dit daglige arbejde da ulykken skete?

[kontorjob]

Er skaden sket

i fritiden

Har du tidligere været udsat for et ulykkestilfælde?

Nej"

Det fremgår af forsikringsbetingelserne:

"Forsikringen dækker hele døgnet. Vi har registreret, at forsikredes beskæftigelse er kontorarbejde.

Ved invaliditet dækkes der ved en méngrad fra 5%.

...

14 Husk at oplyse om ændringer

Du skal straks kontakte os, hvis:

- du ændrer beskæftigelse, herunder også hvis du skifter fra at arbejde som lønmodtager til at være selvstændig erhvervsdrivende
- du har en fritidsulykkesforsikring og får nedsat arbejdstiden til mindre end 30 timer om ugen eller ophører med at være lønmodtager.

Vi betragter disse omstændigheder som en ændring af en fareomstændighed, og det kan have betydning for pris og vilkår for din forsikring. Når vi modtager dine opdaterede oplysninger, vurderer vi, om forsikringen kan fortsætte, og hvilke betingelser der fremover vil gælde for den.

Får vi ikke får besked om ovennævnte ændringer, kan erstatningen blive nedsat eller helt bortfalde."

Nævnet udtaler:

Klageren anmeldte, at han under styrketræning fik et vrid i knæet, og at en scanning viste, at menisken er ødelagt. Selskabet har anerkendt skaden og har betalte strakserstatning. Den 16/12 2025 meddelte selskabet, at der vil ske en forholdsmæssig nedsættelse af mengradserstatningen, idet klageren har bibeskæftigelse som frivillig beredskabspersonel. Klageren ønsker, at selskabet betaler erstatning ud fra den fulde invaliditetssum på ulykkesforsikringen.

Klageren har anført, at der på skadestidspunktet "ikke forelå en reel og væsentlig fareforøgelse i den konkrete skadessituation, idet skaden indtraf under almindelig fysisk træning, som i sin karakter svarer til almindelig fritidsmotion". Vurderingen af fareforøgelsen må tage udgangspunkt i aktivitetens konkrete karakter og risikoprofil på skadestidspunktet. At træningen har et beredskabs relateret formål kan ifølge klageren ikke begrunde en forholdsmæssig nedsættelse af erstatningen. Klageren har anført, at forsikringsbetingelsernes bestemmelse om oplysningspligt ved ændring af beskæftigelse ikke klart omfatter den foreliggende situation, og at det fremgår af Ankenævnets praksis, at begrebet ændring af beskæftigelse skal fortolkes snævert, og at forsikringsselskaberne ikke kan udvide risikoklassifikationen uden klar hjemmel. Klageren har anført, at selskabet har betegnet klagerens beredskabsfunktion som et erhverv, men at det frivillige beredskabs arbejde kun udøves lejlighedsvist, og at risikoen forbundet med arbejdet varierer betydeligt, afhængigt af den konkrete aktivitet. Klageren har anført, at der i denne sag ikke er tale om et skift i hovedbeskæftigelse, men om frivilligt arbejde, som kun udøves lejlighedsvist.

Selskabet har anført, klagerens beskæftigelse udelukkende er angivet som kontorarbejde, og at det ikke er afgørende, om skaden opstod under omstændigheder, der har direkte forbindelse til klagerens arbejde. Det afgørende er, om ændringen af de faktiske omstændigheder efter selskabets vurdering indebærer en risikoforøgelse. Selskabet har anført, at "arbejdet som [beredskabspersonel] er fysisk krævende og ikke uden helbredsmæssige risici. Karakteren og arten af arbejdet adskiller sig således væsentligt fra almindeligt kontorarbejde", og det er åbenbart, at en sådan væsentlig ændring i klagerens erhvervmæssige aktivitet – uanset at det er en bibe-skæftigelse – kan have betydning for selskabets risikovurdering. Derfor burde klageren have oplyst det til selskabet. Selskabet har henvist til sag 86865.

Klageren har anført, at selskabet ikke har dokumenteret grundlaget for at foretage en pro rata-nedsættelse i henhold til forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2. Klageren har anført, at selskabet skal fremlægge dokumentation for, hvilken fareklasse der konkret skulle have været anvendt,

Ankenævnet for Forsikring

14.

105101

hvilken præmie selskabet konkret ville have opkrævet, hvordan forholdet mellem præmierne er beregnet og hvilke vilkår, der konkret ville have været gældende.

Selskabet har anført, at "forsikringspræmien for en heltidsulykkesforsikring, hvor beskæftigelsen er oplyst til udelukkende at være kontorarbejde er 1.399 kr. årligt, mens forsikringspræmien, hvor beskæftigelsen er oplyst til at være kontorarbejde med bibeskæftigelse som beredskabspersonel er 1.786 kr. årligt". Selskabet har anført, at fastsættelsen af præmien på en ulykkesforsikring beregnes ud fra statistikker om skadeshyppighed inden for forskellige erhverv. Disse erhverv inddeles i forskellige fareklasser, og har en person flere forskellige erhverv, fastsættes præmien efter det erhverv, der har den højeste fareklasse.

Det fremgår af forsikringspolice, at "vi har registeret, at forsikredes beskæftigelse er kontorarbejde".

Det fremgår af forsikringsbetingelserne, at "Du skal straks kontakte os, hvis: du ændrer beskæftigelse, herunder også hvis du skifter fra at arbejde som lønmodtager til at være selvstændig ... Vi betragter disse omstændigheder som en ændring af en fareomstændighed, og det kan have betydning for pris og vilkår for din forsikring ... Får vi ikke får besked om ovennævnte ændringer, kan erstatningen blive nedsat eller helt bortfalde".

Nævnets flertal udtaler:

Efter en gennemgang af sagen finder nævnets flertal, at klageren har haft pligt til at meddele selskabet, at han havde bibeskæftigelse. Flertallet finder, at selskabet ved beregningen af pro rata-erstatning kan tage udgangspunkt i, at en forsikring med kontorarbejde koster 1.399 kr. årligt, mens forsikringspræmien, hvor beskæftigelsen er oplyst til at være kontorarbejde med bibeskæftigelse som beredskabspersonel, koster 1.786 kr. årligt. Flertallet kan herefter ikke pålægge selskabet at betale fuld erstatning til klageren.

Flertallet har blandt andet lagt vægt på, at forsikringsbetingelserne punkt 14 med rimelighed må forstås således, at en persons beskæftigelse omfatter såvel personens hovedbeskæftigelse som personens bibeskæftigelser. Flertallet henviser til sag 86.865, hvor en studerende havde bibeskæftigelse som tjener.

Flertallet har også lagt vægt på, at præmien på en ulykkesforsikring beregnes ud fra statistikker om skadeshyppighed inden for forskellige erhverv. Erhvervene inddeles i forskellige fareklasser, og er en person beskæftiget i flere jobfunktioner, fastsættes præmien efter den beskæftigelse, der har den højeste fareklasse.

Det, som klageren i øvrigt har anført, herunder at vurderingen af risiko og eventuel fareforøgelse må tage udgangspunkt i aktivitetens konkrete karakter på skadestidspunktet – kan ikke føre til et andet resultat. Flertallet bemærker, at de konkrete forhold på skadestidspunktet ikke er udtryk for den risiko, som selskabet i hele forsikringstiden bærer risikoen for. Selskabet kan derfor tage udgangspunkt i den risiko, som klagerens beskæftigelse, herunder bibeskæftigelse, i forsikringstiden er udtryk for.

Nævnets mindretal udtaler:

Efter en gennemgang af sagen finder nævnets mindretal, at klageren ikke har haft pligt til at meddele selskabet om sin bibeskæftigelse. Selskabet kan derfor ikke anvende reglen om pro rata-erstatning.

Mindretallet har blandt andet lagt vægt på, at klageren ikke har ændret sin hovedbeskæftigelse, og det ikke fremgår af forsikringsbetingelserne, at klageren skal oplyse om bibeskæftigelse i tillæg til den uændrede hovedbeskæftigelse. Det fremgår ikke af forsikringsbetingelserne, at bibeskæftigelse kan udgøre en fareforøgende omstændighed.

Ankenævnet for Forsikring

16.

105101

Mindretallet henviser til sag 55.933, hvor nævnets flertal udtalte, at "Sådan som vilkåret er formuleret, finder flertallet, at det ikke med tilstrækkelig klarhed fremgår, at en arbejdsløs, der påtager sig en bibeskæftigelse, anses for at have hidført en risikoforandring".

Det, som selskabet i øvrigt har anført, kan ikke føre til et andet resultat.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Hans-Jørgen Nymark Beck